

.Kratki osvrt na život imama Mehdija a.s

<"xml encoding="UTF-8?">

U ime Allaha Svemilosnog, Samilosnog!

“A Mi smo htjeli da one koji su na Zemlji tlačeni, milošću obaspemo i da ih predvodnicima inasljednicima učinimo.”(Kur'an,28:5)

Uvod

Dvanaesti čisti Imam, hazreti Hudžet Ibnul-Hasan Al-Mehdi, Imam Zeman, ubrzao Bog njegov dolazak, rođen je na polovini mjeseca šabana 255. godine po Hidžri u Samari. Njegovo ime isto je kao i ime Poslanika islama (Muhammed) i poput Poslanika i on je Ebul-Kasim, ali čisti Imami zabranili su spominjanje njegovog rođenog imena. Neki od njegovih nadimaka su Hudžet, Kaim, Hilfi Salih, Sahibul-Zeman i Bekijetullah, a najpoznatiji njegov nadimak jeste Mehdi. Njegov otac je jedanaesti Imam Hasan Askeri, mir neka je na nj, a majka mu je poštovana gospođa Nerdžis, koju se spominje još pod imenim a Rejhana, Susan i Sekil. Nerdžis-hatum bila je tako ukrašena vrlinama i produhovljena da ju je Hakima, sestra Imama Hadija, smatrala prvakinjom svoje porodice i nazivala je sebe njenom sluškinjom...

- Mehdi ne predstavlja samo ostvarenje islam skog vjerovanja u duhovnost, on je i vid ostvarenja posebnog cilja kojem čovječanstvo treba, kao i oblik prirodnog nadahnuća pomoću kojeg ljudi, uprkos različitim vjerama i načinima pristupa nevidljivom, dolaze do saznanja da je na zemlji određen dan kada će Božanske poruke, u svojoj veličini i potpunosti, biti ispunjene; kada će nakon duge borbe i iscrpljujućeg marša kroz historiju, čovječanstvo postići stabilnost i sigurnost. Međutim, svijest o ovoj očekivanoj budućnosti nije ograničeno samo na one koji vjeruju u nevidljivo s vjerskog stanovišta, nego obuhvata i ostale, uključujući i ideologije koje su čvrsto poricale postojanje nevidljivog, ili bilo kojeg od njegovih vidova, kao što je npr. dijalektički materijalizam koji historiju tumači kao kretanje kroz suprotnosti, ali na kraju priznaje činjenicu da će doći vrijeme kada će se sve te suprotnosti riješiti, a mir i sklad ovladati

zemljom.

- Do sada smo vidjeli da je produženje života naučno moguće. Ali, hajde da pretpostavimo da nije, da je proces starenja i oronulosti prilično krut, da ni sada, ni u budućnosti, ne može prevazići svoj sopstveni polžaj. Šta to znači? To znači da je produženje ljudskog života, kao što je slučaj sa Nuhom i Mehdijem, suprotno prirodnim zakonima koje je nauka zahvaljujući modernim sredstvima eksperimentisanja potvrdila. Tako je ovo produženje života odabranog pojedinca koji treba da odnjeguje Božansku poruku postalo čudo koje sesuprotstavilo primjeni prirodnih zakona pod određenim okolnostima. Ipak, ovo nije jedino čudo ovakve vrste, niti je nesvojstveno islamu, koje se temelji na Kur'anu i sunnetu. Šta više, proces starenja nije ništa krući od procesa izjednačavanja temperature dva tijela, gdje ono tijelo koje ima višu temperaturu prenosi istu na tijelo sa nižom temperaturom. To se desilo u Ibrahimovom slučaju (mir neka je nad njim) kada je jedini način da sačuva njegovog život bio da se omete ovaj proces, te su sljedeće riječi upućene vatri u koju je bačen.

"O vatro", rekosmo Mi, "postani hladna i spas Ibrahimu!" (Kur'an, 21:69)

Tako je Ibrahim iz vatre izašao siguran i neozlijeđen. Postoje još i drugi slučajevi gdje je došlo do remećenja prirodnih zakona da bi se zaštitili neki od poslanika ili Allahovih Dokaza na zemlji. Naprimjer, kada se more razdvojilo ispred Musa'a, kada su Rimljani dovedeni u zabludu da su zarobili Isa'a, ili kada je Muhammed (mir i blagoslovi Allahovi neka su nad njim i njegovom porodicom) otišao iz svoje kuće okružene

Kurejševskim vojnicima, koji su satima čekali da ga napadnu, ali ga je Allah Uzvišeni sakrio od njihovih očiju dok je prolazio između njih. Sviovi slučajevi pokazuju da su prirodni zakoni, u slučaju kada je trebalo

zaštititi pojedinca kojeg je Božanska mudrost željela sačuvati, spriječeni. Zašto onda u to ne bismo uključili i proces starenja i oronjavanja? Postoje Poslanikovi hadisi o činjenici da je imama, halifa ili emira, zavisno od stila koji je korišten u predanju, dvanaest. Neki pisci broje više od dvije stotine i sedamdest hadisa, uzetih iz dobro pozantih knjiga, i sunnitskih i ši'itskih, kao što su Buhari, Muslim, Tirmizi, Ebu Davud i zbirka Ahmeda ibn Hanbela. Trebali bismo imati na umu ovdje da je Buhari, koji je sakupio ove hadise, bio savremenik dvojice imama Hadija i Askerija, što mnogo znači, jer to pokazuje da su hadisi bilježeni direktno od Poslanika (mir i blagoslov neka su nad njim i njegovom porodicom), prije nego što je shvaćen njihov sadržaj i ostvarena ideja dvanaestog imama. To znači da nema mjesta sumnji kako bilježenje hadisa nije bilo pod uticajem "dvanaestog imama", niti je osvrt na to, jer svaki tobožnji hadis koji dolazi od Poslanika jeste, ili osvrt, ili opravdanje onoga što će se desiti u kasnijem vremenskom periodu. Oni nisu prethodili svojom pojavom, niti bilježenjem u knjigama činjenici kojoj su,

osvrtnom, stoga, dok god posjedujemo materijalni dokaz, a taj je da pomenuti hadis prethodi historijskom slijedu dvanaest imama, te da je zabilježen u knjizi hadisa (knjizi predanja) prije nego što se događaj desio, možemo biti sigurni da taj hadis nije osvrtno na događaj, nego izraz istine koja dolazi od Allaha, a koju je izgovorio onaj koji nije govorio iz dokonosti (Uzvišeni Poslanik)kada je rekao:

"Poslije mene će sigurno biti dvanaest imama."

To se i obistinilo, počevši od Imama 'Alija, završno sa Mehdijem.